

PRONÁSLEDOVÁNÍ THANIEL JE NEMILE PŘEKVÁPEN PRVNÍ DOJMY

1

Vzducholod' se šinula nízko po obloze; podlouhlé, pruhované břicho vypadalo jako matná skvrna stříbrného světla v mlze, jak odráželo plynové lampy města pod sebou. Těžký, zádumčivý hřmot motorů zněl ulicemi Staré Čtvrti a špinavá okna vysokých domů namačkaných na sebe si hučivě stěžovala. Jako nějaké obrovské, jen zpola viditelné zvíře přeletěla loď bludiště uliček a dlážděných chodníků, příliš velká, než aby se zabývala nedůležitými bytostmi, které po nich kráčely – a konečně zmizela; hluk motorů přešel do slabého předení a nakonec ztichl docela.

Vzduch byl dnes chladný. Lezavost, která se do něj vkradla od Temže, se usadila v kostech Londýna. Samozřejmě tu byla i mlha, která vše pokryla jako gázová příkrývka a změkčila záři černých pouličních lamp na pouhý přísvit. Na podzim přicházela mlha téměř každý večer – patřila k Londýnu stejně jako drožky rachotící po Picca-

dilly Circus nebo jako obtloustlí peelicajti na obchůzkách severně od široké řeky. Na jihu však nebyli; ne ve Staré Čtvrti. To bylo království šilenců, úchylných bytostí a věcí, na které není radno myslet. Rozšafní obyvatelé hlavního města se tam neodvážili zůstat ani okamžik poté, co slunce zmizelo za okraji střech; aspoň ne pokud jim byl život milý.

Thaniel Fox naslouchal tichu, které se rozhostilo po odletu vzducholodi. Někde v dáli zahoukal rezavý parník putující proti proudu Temže. Jinak nebylo slyšet nic, až na tiché syčení plynové lampy poblíž. Žádné kroky, žádné hlasy, jen matná běloba na obou koncích ulice, která polykala kočičí hlavy i omšelé kamenné obchůdky s přísnými tabulkami nad průčelím.

„Tak ty se mi budeš schovávat,“ zamumlal Thaniel ke své neviditelné kořisti. Pak vytáhl z kapsy kabátu mělkou zlatou misku zhruba o velikosti sušenky. Dřepl si na studenou kamennou dlažbu a položil ji před sebe. Naplnil ji temně červenou tekutinou z malé lahvičky, kterou vytáhl z jiné kapsy.

Pro náhodného kolemjdoucího by to byl zvláštní pohled: bledý sedmnáctiletý chlapec s přísným výrazem ve tváři, skrčený za mlhavé noci nad něčím uprostřed ulice. Moudrý muž by se dál neptal, neboť ve Staré Čtvrti číhalo nebezpečí v mnoha podobách, přestože Temže odsud nebyla dál než kilometr na sever. A kdyby snad přesto zůstal, viděl by, jak chlapec schovává první lahvičku a vytahuje podobnou, tentokrát však plnou čiré tekutiny. Pokud *by byl* dostatečně blízko, udeřil by jej do tváře kyselý zápach síry, když chlapec odšrouboval víčko. Bylo v něm zasazeno malé kapátko plné tekutiny. Sledoval by chlapce, jak nechává skanout do misky jedinou kapku, která začala bublat a jasně bíle zářit. Malá zuřivá kulička pomalu doputovala k okraji misky, zůstala tam a štou-

chala do zlata, jako kdyby chtěla přeskočit přes okraj. A viděl by, jak v několika vteřinách ztmavla a vypařila se těsně předtím, než se chlapec podíval směrem, kterým se prskající kapka pohnula.

„Tam jsi,“ řekl Thaniel tiše. Zvedl miskou, vychrstl obsah na ulici a vrátil ji do kapsy dlouhého kabátu.

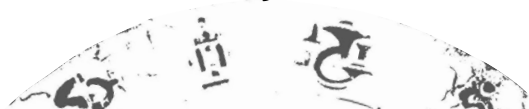
Vydal se do ulic. Opatrně našlapoval po dlažbě, oči i uši nastraženy. Podvědomě vytáhl zpoza opasku pistoli a držel ji za chůze v pohotovosti. Takhle blízko Temže měl velkou šanci, že nenarazí na nic jiného, než co hledá, ale ten, kdo riskuje, jako by už byl po smrti – tak to říkával jeho otec. A ten by to měl vědět. Podvedl smrt tolikrát, že lidé říkali, že se ho Zubatá vzdala.

Otec ho také naučil tomu triku s miskou. Nech skanout jedinou kapku sirné směsi do prasečí krve a pozoruj, kterým směrem se vydá. Tam je tvůj cíl. Byl to primitivní postup, ale fungoval dobře, pokud člověk věděl, s čím síru smíchat.

Z šedi se ozval zvuk – vysoké, jektavé zavytí, které vystoupalo do fistule a pak odeznělo. Takhle nekřičí člověk, zvíře ani pták. Thaniel se snažil zjistit, odkud zvuk vychází, jenže mlha mu překazila všechny pokusy. Ale bylo to bezpochyby blízko.

Zrychlil do klusu a hnal se úzkou uličkou, v níž se domy nakláněly vpřed a nesvítla tu žádná světla. Překročil zhroucené tělo tuláka, který ležel omámený ve stínu kamenného schodiště, páchl lacinou kořalkou a tiše si pro sebe mumlal, jak ho pronásledovaly noční můry. Muž si zahrával se životem, když spal v ulicích Staré Čtvrti, ale podle vzhledu a pachu mu z něj stejně moc nezbyvalo. Thaniel si ho nevšímal. Tohle byl Londýn, a člověk se buď udržel, nebo klesl na dno jako tenhle chlápek.

Na konci uličky, kde ústila do úzké kolmé ulice, se něco

pohnulo. Thaniel zalapal po dechu, ačkoli si dával pozor, aby se mu to nestalo. Klouby prstů mu na pažbě pistole zbělely. Na křižovatce stál vlk a sledoval ho, znehybnělý uprostřed ústí uličky. Chvilí se na Thaniela díval a zkoumal ho v přítmí jantarovými očima. Pak se odplížil pryč. Očividně se nedávno nažral a ještě neměl chuť na další potravu.

Thaniel tiše vydechl a uvolnil se. Vlci představovali riziko po celém Londýně, dokonce i severně od řeky. Tam byli samozřejmě vzácnější a většinou je někdo zastřelil, ale dokud se rozmnožují ve Staré Čtvrti, budou překračovat řeku každou noc. Hladovým velkoměstským vlkům už padlo za oběť nemálo zatoulaných siroteků a nevěstek.

Chvilí počkal, než se vlk odklidí, a pak pospíchal dál ulicí. Mlhou znovu zazněl drmolivý, šílený křik jeho kořisti, tentokrát velmi blízko. Stahovala se pryč, běžela zpět do doupěte.

Překvapil ji předtím blízko Chadwick Street. Nebylo to poprvé, co se netvor vzdálil ze svého loviště. Dvě nemluvnata se ztratila z kolébek a v obou případech to byla práce bytosti, kterou teď Thaniel lovil. Měl se postarat, aby se to už neopakovalo. Dost na tom, že ve velké části města v noci hrozí smrt, je dost zlé, že poctiví obchodníci musí spěchat do svých domovů na druhém břehu řeky před západem slunce, ale když se bytosti, které se kradou ulicemi, začnou potulovat i mimo Starou Čtvrť, je čas začít s tím něco dělat.

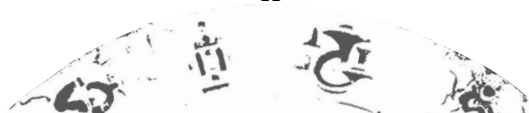
Zvuk Thanielových vysokých bot zanikal ve vířící temnotě; mladík mířil ke zdroji křiku. Obchody teď už dávno podlehly zchátralosti a polorozpadlé staré domy z kamene se na něj šklebily rozbitými zuby a slepými očima. Thaniel si připomněl, co všechno ví o své kořisti. Připravoval se na utkání, tak jak ho to naučil otec.

Byl si jistý, že je to vidlovec. Dokazovala to zmizelá nemluvnata, ale stejně ho už viděl, když ho honil po Chadwick Street. Vidlovci si dělali doupata na tichých, tmavých místech, kam se nedostalo denní světlo. Většinou to bylo někde vysoko, protože uměli skvěle šplhat a bylo to bezpečnější – měli více únikových cest. Nikdy se nenechali zahnat do kouta. Prostor kolem jejich brlohu byl zpravidla pokrytý krysími tělíčky, která tvořila základ jejich stravy, když se nemohli dostat k lidskému masu. Byli to mrchožrouti útočící ze zálohy a zbabělci: živili se bezbrannými mláďaty, jako lasičky žerou ptačí vejce. Utekli, když mohli, ale bojovali, když museli, a Thaniel znal dlačí rod příliš dobře, než aby kohokoli z nich podceňoval.

Zpomalil a vzhledl k polorozpadlým budovám, které se tyčily v mlze a vytrácely se do černě a pak šedi. Na ceduli vlevo od něj stálo: *E. Chelmtón, velkoobchodník a dodavatel nejkvalitnějšího tabáku*. O trochu dál se na něj mračil chmurný dům účetního. Vidlovec teď ztichl. Thaniel nepochyboval, že je nablízku, ale *kde?* Opět vytáhl mělkou zlatou misku a zopakoval postup, který provedl předtím. Když znovu získal směr, vyběhl přímou čarou přes dvorek vydlážděný popraskanými a otlučenými kameny. Na druhé straně se zarazil.

„Takže tady ses schovával,“ zamumlal. Když byl na honu dlaků sám, měl ve zvyku mluvit sám se sebou – nebo se svou kořistí. Nebyl pak tak nervózní. Bylo mu sedmáct a živil se jako honec dlaků. Vydělával si tím od čtrnácti let, a to po šesti letech učení. Byl opravdu *dobrý*. Ale bytosti, které lovil, byly nebezpečnější než jakákoli zvířecí kořist, a jen hlupák by na ně pomyslel beze strachu.

Před ním stál vysoký biograf, trojúhelníková budova s tupým čenichem, která se uvelebila ve V tvořeném

dvěma sbíhajícími se ulicemi. Tmavý a zadumaný strměl nad ním jako lodní příď, neboť Thaniel stál ve špičce V a dům se zdvihal do výše tří pater. Nižší poschodí byla úplně zabedněná a většina oken ve vyšších patrech rozbitá. Kdysi se tu zabydlel kinematograf, zázrak vědy, který promítal pohyblivé obrázky, a lidé z celé Evropy se sjížděli, jen aby jej viděli. Teď to byl jen další padlý ve ztraceném boji, který vedli Londýňané za záchranu svého města.

Musí to být tady. Má to všechny známky klasického vidlovcího doupěte. Kromě toho, vrněla Thanielova intuice, ty *víš*, že to tam je. Neříkal ti otec vždycky, že máš hon dlaků v krvi? Máš pro dlaky cit, stejně jako ho měl on. Prostě to *víš*.

Thaniel si prohlédl vnějšek budovy, ale nenapadal ho žádný snadný způsob, jak se dostat dovnitř. Ne že by to vidlovcům vadilo – byli to mazaní lupiči s dlouhými protáhlými prsty a úzkými vychrtlými těly a nečinili rozdílu mezi dveřmi a oknem. Thaniel zacloumal prkny, jimiž byl zatlučen vchod, ale držela pevně. Neodradilo ho to a zamířil k úzkému domku, který se choulil vzadu, hned vedle kina. Zámek na dveřích byl dávno rozbitý. Thaniel do dveří opatrně strčil, aby se otevřely, a napjatě namířil pistoli do temnoty za nimi.

Žádný pohyb.

Pokoj byl cítit zatuchlinou s odporně nasládlým nádechem. Thaniel počkal, než se jeho oči přizpůsobily šeru, a pak vkročil neslyšně dovnitř. Kdyby vidlovec věděl, že ho pronásleduje, utekl by. Thaniel mohl doufat, že jej uloví, jen pokud se k němu proplíží. Tiše zavřel dveře a pohltila ho chladná temnota.

Hryzal se do dolního rtu a snažil se pochytil zvuk, stín, cokoli, co by ho varovalo před přítomností dlaka.

Viděl, že uvnitř pokoje je nepořádek. Skrz jediné, špi-

nou osleplé okno, kterému se jako zázrakem podařilo zůstat celé, se dovnitř dralo slabé světlo a Thaniel rozeznával napůl rozžvýkané a potrhané mrtvolky krys a několika malých psů, povalující se po pokoji. Ve vzduchu se vznášel zápach zaschlé krve a prachu.

Když se ubezpečil, že vidlovec není nikde nablízku, tiše se posunul vpřed. Dům měl v přízemí jen jednu místnost a schody, které vedly do vyšších pater. Bylo to skromné obydlí i předtím, než jej ovládla opuštěnost Staré Čtvrti; teď se rozpadalo úplně.

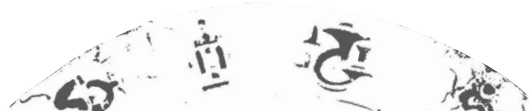
Vystoupil po schodech do čekající tmy nahoře. Roztrhané plátěné záclony tu visely na dvou oknech, kterými zvenčí prosvítalo tlumené světlo plynových lamp. Pokoj byl dokonce ještě temnější než ten dolní a páchl po zvířatech – Thaniel se zakuckal, když se vykradl nahoru. Po pokoji byly poházeny krabice a staré bedny, stovky úkrytů, z nichž kterýkoli může skrývat dlaka, po němž pásl. Tiše, velmi tiše vkročil do místnosti. Zdálo se mu, že z nočního vzduchu číší zloba, chlad pronikavější než noční, který mu vnikal do chřípí a klesal mu do hrdla, aby mu ochladil srdce.

Trhl sebou, když se nad ním ozvala rána, a instinktivně zvedl pistoli.

Je nahoře. V horním patře.

Nehlučně přešel pokoj, pistoli namířenou na otevřená padací dvířka na konci rozviklaného žebříku. Tam bylo trochu světleji. Zdálo se mu, že zahlédl, jak se něco kmitlo kolem dvířek, ale pak to zmizelo a Thaniel si nebyl jistý, jestli to tam vůbec kdy bylo.

Potlačil rozechvění ve svém nitru a položil jednu ruku na příčku žebříku. Dřevo bylo pod jeho dlaní na omak hrubé. Zamířil pistolí nad sebe a šplhal dál, pomalu a tiše, a přitom se modlil, aby starý žebřík nevrzl a neprozradil ho. Jako zázrakem ho žebřík bez nesnáží udržel a nevy-

dal ani hlásku. Nahoru, nahoru – každý krok byl dlouhý jako míle.

Namířil před sebe pistoli a vykoukl z otvoru. Nastal odporný okamžik, kdy předpokládal útok z kteréhokoli směru – dal si pozor, aby se podíval *i nad sebe* – ale žádný nepřišel. Opatrně stoupal, dokud neměl hlavu a ramena nad úroveň podlahy.

Byla to ložnice, stejně velká jako pokoje v předchozích dvou patrech. Šikmo u zdi stála postel s povlečením, které se dávno rozpadlo na tenké cáry. Tu a tam ležely další zbytky krys a jiných, hůře rozpoznatelných zvířat, ale jinak byl pokoj prázdný. Kde mělo být okno, zůstala jen velká díra, která zírala ze zdi a nechávala dovnitř pronikat chuchvalce mlhy a záři lamp. Thaniel se zachumlal do kabátu a vlezl do pokoje. Vidlovec tu nebyl.

Tak co způsobilo ten zvuk?

Překročil mrtvolu něčeho světlého a ochmýřeného a přiblížil se k díře ve zdi a ve stropě. Neměl nejmenší zdání, co ji mohlo způsobit. Odbytá práce, takže se zeď zhroutila pod vlastní vahou? Zbloudilá bomba ze vzducholodi? Kdo ví?

Vykoukl ven a uviděl širokou, zdobnou kamennou římsu, která se táhla podél okenních parapetů přes celou jednu stranu kina. Když Thaniel zamžoural proměnlivou průsvitností mlhy, uviděl další díru, podobnou této, která vedla do horního patra budovy.

„Aha, tak *takhle* se dostáváš dovnitř,“ řekl si.

Podíval se dolů. Mlha mu neumožňovala podrobně rozeznat dlažbu pod ním, asi deset metrů hluboko, ale nemyslel si, že by nějak zvlášť zbrzdila jeho pád, pokud by z římsy spadl.

Teď už se ale nemohl vrátit. Ne když byl takhle blízko. Dnes večer hodlal zbavit Londýn dalšího příslušníka dlačíchho rodu.